

Wniosek o udzielenie pomocy prawnej

Sędzia lub prokurator w jednym państwie UE może wystąpić z wnioskiem o pomoc sądową do równoległego organu w innym państwie UE.

Wzajemna pomoc prawna

Pierwszym europejskim aktem, który regulował kwestię takich wniosków, była [konwencja Rady Europy z 1959 roku](#) i [protokół do niej z 1978 roku](#); następną [konwencję](#) sporządzono w roku 1990. W roku 2000 państwa członkowskie Unii Europejskiej podpisały [konwencję o pomocy prawnej w sprawach karnych](#), która uzupełnia wspomniane konwencje i ułatwia ich stosowanie. Konwencja z roku 2000 została wzmocniona w roku 2001 protokołem, który dotyczy przede wszystkim wzajemnej pomocy prawnej w odniesieniu do informacji o rachunkach lub transakcjach bankowych.

Na mocy konwencji z roku 2000 wzajemnej pomocy udziela się w związku z:

- postępowaniami karnymi,
- postępowaniami prowadzonymi przez organy administracyjne, w przypadku gdy decyzja może spowodować wszczęcie postępowania przed sądem, który jest właściwy w sprawach karnych,
- postępowaniami dotyczącymi przestępstw lub wykroczeń, za które osoba prawna (przedsiębiorstwo lub podmiot, nie osoba fizyczna) może zostać pociągnięta do odpowiedzialności w państwie członkowskim składającym wniosek.

Współpraca może polegać na spontanicznej wymianie informacji lub można ją nawiązać na wniosek jednego z państw członkowskich. Ogólna zasada jest taka, że wnioski powinny być przekazywane bezpośrednio między organami sądowymi, które mają właściwość miejscową do ich składania i wykonywania; wnioski powinny być zwracane tymi samymi kanałami. Państwo członkowskie otrzymujące wniosek musi dopełnić formalności i przeprowadzić procedury jasno określone przez państwo członkowskie składające wniosek. Aby ułatwić zacieśnienie współpracy między organami ścigania, organami sądowymi i innymi właściwymi organami, w konwencji z roku 2000 przewidziano stosowanie środków technicznych, takich jak wideokonferencje, konferencje telefoniczne, przechwytywanie informacji w sieciach telekomunikacyjnych.

Wzajemne uznawanie

Od roku 2001 państwa członkowskie coraz częściej współpracują również na podstawie aktów przewidujących stosowanie zasady wzajemnego uznawania. Wzajemne uznawanie oznacza, że organy sądowe (sądy, sędziowie, prokuratorzy) jednego z państw członkowskich będą uznawać orzeczenia organów sądowych z innego państwa członkowskiego za równorzędne względem orzeczeń wydawanych we własnym państwie. Więcej informacji na temat tych aktów można znaleźć na następujących stronach:

- [europejski nakaz dowodowy](#),
- [zamrożenie aktywów i zabezpieczenie środków dowodowych](#),
- [nakazy konfiskaty](#),
- wymiana informacji o [wyrokach skazujących / informacji z rejestrów karnych](#).

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

Ostatnia aktualizacja: 22/01/2019